



A Budapesti Hírlap közönségéhez.

Budapest, jan. 5.

Nem fájdalmas megilletődés nélkül kell ma ezen a helyen kijelentnem, hogy a mai napon kiléptem a *Budapesti Hírlap* kötelékéből és a holnapi naptól kezdve lekerül nevem, mint főszerkesztő, a lap homlokáról. Ez a cikk tehát bucsuzó levél azokhoz, a kiknek dolgoztam: olvasóközönségemhez; bucsulevél azokhoz, a kikkel együtt dolgoztam, s mindahoz, a miért itt ez asztalom mellett dolgoztam. Bucsulevél teljes negyvenhárom esztendőhöz, melynek csak emlékét viszem magammal.

Azt tartom, senki nem várja tőlem, hogy ezen a helyen beszámoljak arról, hogy miképpen, mely közvetlen okokért s mily körülmények folytán állott bé ez a fordulat. Mikor az ember negyvenhárom éven át volt egyfolytában oly eszmei szolgálatban, minő egy újság írása és irányítása és oly lelki közösségben, mely újság és olvasóközönsége közt fennáll: akkor mindenki megérti, hogy a lépést, melyre elszántam magamat, senki sem teheti meg sokszoros és alapos megfontolás nélkül. Minek hivatkoznom hát emberekre, viszonyokra, lehetőségekre és lehetetlenségekre. Igazolásom legyen az, hogy sohase vezette tollamat a magam érdeke, mindig csak a *Budapesti Hírlap*, az olvasóközönség és az ország érdekét iparkodtam szolgálni legjobb tudásom és

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Szajthay Terenc Rákosi Jenő*

Cím: *A Budapesti Hírlap közönségéhez*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

Bm
(Hely)

1925. 1. 6.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

élő lelkiismeretem szerint. És sohasem bármely más harmadikak érdeke és mások lelkiismerete szerint.

Bucsuzom tehát negyvenhárom esztendei munka eredményétől; bucsuzom kollégáimtól, kik akár a szerkesztői szobákban, akár a szedőszekrények előtt velem, egy nagy cél szolgálatában álltak, kik mellettem megnőttek, kik velem megöregedtek, s bucsuzom azok árnyékától, a kik mint ügyünk és eszménk katonái mellőlünk kihaltak, s kiknek emléke a szerkesztőség házi szelleme maradt. Bucsuzom mindenkítől, a kiket szeretet, meggyőződés és tiszteletreméltó érdek és erkölcs szálai valamiképp a *Budapesti Hírlaphoz* fűztek. Bucsuzom hálátelt szívvel közönségemtől, melynek bizalmából és ragaszkodásából folyt minden erőm, minden kitartásom, és mindaz, a mi életem e felében a siker nevét megérdemelte.

És bucsuzom végre önmagamtól. Mert tudom, hogy a *Budapesti Hírlap* nélkül nem vagyok az, a ki voltam, a mig vele, benne és általa voltam. Mert minden hitem, minden meggyőződésem, minden céloom, minden álmom az enyém, a magamé volt, de a *Budapesti Hírlap*ban öltött testet és a *Budapesti Hírlap* által lett milliéké.

Hármas ideálom volt: a Szent Ko-

rona, a magyar alkotmány és a haza, az ország. Ezekért éltem, ezekért írtam, lelkiismeretem parancsa szerint. És most itt elhallgatok, Isten kegyelmét és áldását kérve a Szent Koronára, az alkotmányra, az országra és minden magyarrá.

Rákosi Jenő.

Rákosi Jenő.

Budapest, jan. 5.

A *Budapesti Hírlap* elválaszthatatlanul össze van forrva Rákosi Jenő nevével. És mégis elérkezett az a kegyetlen pillanat, a melyben tudtul kell adni olvasóinknak, hogy Rákosi Jenő neve máától kezdve nem díszíti lapunkat és hogy megváljak legsajátabb alkotásától, a *Budapesti Hírlaptól*. Mindenki másnál, a ki tul van a nyolcvan éven, a dolog természetes rendjének tekintjük, ha a patriárkák e nagy korával a válán nyugalom után vágyódik. Csakhogy Rákosi Jenő minden tekintetben más mérték alá esik. Sokszor mondtuk róla, hogy közöttünk erőben, tehetségben, munkakedyben és kitartásban ő a legfrissebb, legfáradhatatlanabb. És ebben a bámulatunkban jó lélekkel állíthatjuk, nem volt egy szemernyi tulzás vagy hizelgés. Rákosi Jenő még ma is szakadatlanul dolgozik, olyan sokat, nagyértékűt, mint talán senki más a

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Rákosi Jenő

Idő

"1925"

Személy

mi tartományunkban. És sohasem látunk ilyen óriási szellemi munkát olyan végtelen könnyűséggel, derült lélekkel, a fáradság legcsekélyebb jele nélkül végezni, mint Rákosi Jenő végezte. A magyar újságírók valamikor legendákat fognak beszélni általánosan elismert és körülrajongott Mesterükről, a kinek tüneményes publicisztikai nagyságához fogható nincsen sem idehaza, sem e széles nagy világ egész zsurnalistikájában.

Mi érezzük legjobban, hogy milyen súlyos feladatunk lesz ezt a rendkívüli erőt és nagyságot valamiképpen pótolni. Abból merítünk erőt és önbizalmat, hogy mindnyájan az ő iskolájába jártunk. Tőle tanultuk, hogy lelkiis-

meretes kötelességtudással, hivatásunk becsületes átérezésével és erős akarat-tal a szívünkben nem szabad vissza-riadniunk semmiféle emberi feladat terhétől és nehézségétől. Mi az ő nyomdokain akarunk haladni, az ő utólérhetetlen példáján fogunk lelkesedni, hogy a *Budapesti Hírlapot* azon a magaslaton tartsuk, mellyel több mint negyven éve szolgálta közönségét, szolgálta az egész nemzetet.

Rákosi Jenő *Budapesti Hírlap* nélkül, a *Budapesti Hírlap* Rákosi Jenő nélkül! Idő kell, míg ebbe a gondolatba, ebbe az állapotba beltörődünk. A *Budapesti Hírlap* Rákosi Jenő alkotása, az ő szószéke, a honnét emberöltőkön át tanította, lelkesítette nem-

zetét, harcolta nagy harcait, legutóbb Tisza István oldalán a nemzetpusztító destrukció ellen. Az eszméknek, gondolatoknak és hevületeknek csudálatos magvetése volt az ő publicisztikai munkássága. Hogy mindennek most vége szakadna? Ki tudja hamarjában elhinni, hogy Rákosi Jenő, a ki több mint hatvan év óta a magyar kultúra szántó-vetője, leteszi a tollat, elhagyja a *Budapesti Hírlapot* és pihenni fog, holott a pihenést sohasem ismerte.

Rákosi Jenőnek joga van a pihenésre joga van a félreállásra, de mi ebben a pillanatban is át vagyunk hatva attól a tudattól, hogy a magyar közéletnek szüksége van Rákosi Jenőre (: Rákosi Jenőnek lelki szükséglete a magyar kultúra szolgálata.

Erős meggyőződésünk, hogy nem lehetnek el egymás nélkül. Rákosi Jenő bucsuszózatát megindult szívvel tesszük közzé, de mi nem bucsuzunk, nem tudunk elbucsuzni tőle.

Csajthay Ferenc.